

Na tujem.

Spisal *Mihael Levstik.*

irno in srečno so živali na kmetiškem dvorišču trije golobje: mati s svojima mladičema.

„Kaj hočemo vedno na kmetih?“ pravi nekega jutra mladi golob. „Midva sva mlada, čila in zdrava; poletiva v širni svet in poiščiva si srečnejšega bivališča!“

„Nikari!“ ju svari mati, „svet je nevaren in zavedljiv; ostanita rajša pri meni pod domačim krovom!“

Ali mladiča nista slušala matere. Razprostrla sta perutnice in zletela vsak na svojo stran. Golobček jo umeri čez sinje gore, da bi si ogledal daljne kraje, tuje dežele. Ko se proti večeru utrujen spusti na vejo, da bi se odpočil, prileti sokol in ga upleni.

„Oj, da nisem ostal pri mamici!“ je vzdihnil golobček, ko je umiral v sokolovih krempljih.

Golobičico pa je vleklo v mesto. Zletela je, kamor so jo gnale srčne želje, in se pridružila jati mestnih golobov.

„Kaj hoče ta kmetiška sirota!“ so jo zasmehovale gizdave mestne golobičice in se zaničljivo obračale od nje. Vsa žalostna je sedla na najvišji dimnik neke palače in se otožno ozirala tja, odkoder je bila priletela.

Osamelo kmetiško priseljenko je že dlje časa poželjivo opazoval maček, ki se je bil priplazil iz strešne line.

„Ubožica,“ jo sladkostno nagovori, „dolg čas ti je, ker si sama! Spusti se vendar k meni, da te nekoliko potolažim!“

Neizkušena golobičica verjame sladkim besedam in se res spusti na strešno sleme. A v istem hipu plane hinavec k nji in ji zavije vrat.

Žitno zrno.

Zapisal *L. O.*

met je mlatil žito in metal zrnje na kup. Ko je domlatil, je prišel z velnico in sipal zrnje v vrečo. Eno zrno pa se je skrilo in se potočilo v razpoko na tleh. Iz varnega skrivališča se je smejalo zrnju v vreči in mu govorilo, da ga čaka v mlinu smrt. Končno reče: „Jaz nisem tako neumno kakor ste vi. Ob času sem se skrilo in veselo bom živelo dalje.“

Drugega dne natovori kmet vreče na voz in jih odpelje na polje. Tu razsiplje zrnje po zemlji, ki ga sprejme v svoje mehko in blago krilo. Zrnje v razpoki pa dobi kokoš in ga pozoblje.

